

Prædiken

Det er en virkelig god dag, tekstmæssigt, at have sin familie med i kirke, må jeg sige. At have ens mor og far til at sidde på kirkebænken til ens indsættelse, som helt ny præst på en dag som i dag, hvor evangeliet ikke ligefrem byder os en kærlighedserklæring til familien, nej tværtimod. "Den, der ikke hader sin far og mor, ja sit eget liv, kan ikke være min discipel"... Mor og far, velkommen til, det er her, jeg arbejder.

Jeg vil gerne starte med tage fat i ordet "hade", for særligt dét skurer i ørerne, særligt når det kommer fra én, der normalt opfordrer os til at elske vores næste. Hårdt og kort får vi at vide, at vi skal hade alt andet, for at kunne elske Jesus Kristus. Måske kun sådan undgår vi at forblive lunkne, som det blev læst op i lektien tidligere. At være lunken er det samme som at være ligeglad med noget. Og faktisk kan det græske ord *miseâ*, som i evangelieteksten er oversat til "at hade", også betyde "at være ligeglad". Det gør det dog ikke nødvendigvis bedre. For der gemmer sig i det mindste nogle følelser i det, at hade nogen. At være ligeglad med nogen er følelsesløst, og det, man er ligeglad med, kunne derfor ligeså godt ikke eksistere. Sådan er det trods alt ikke med hadet. For noget skal dog eksistere for at man kan hade det.

Men *miseâ* kan også oversættes med "at tilsidesætte" eller "at elske mindre", og det mildner betydningen en anelse. For her handler det ikke om at vende ens kærlige følelser til hadfulde eller at få følelserne til helt at forsvinde. Nej, for det er slet ikke selve følelserne, der er afgørende, men snarere, hvordan de prioriteres.

Jeg kom i denne forbindelse til at tænke på et bryllup. For når et par vies, tilsidesættes også forældrene til fordel for at skabe en ny familie sammen.

Kærligheden til ens nye hustru eller husbond prioriteres frem for den kærlighed til familien, man så at sige forlader for at starte en ny. Kærligheden til familien forsvinder ikke, den bliver heller ikke udskiftet med had, nej, den bliver tilsidesat eller nedprioriteret til fordel for ens udkårne.

På samme måde byder Jesus os at se ham som vores brudgom, og os, hans kirke, som hans brud. Altså at prioritere vores kærlighed til ham over vores kærlighed til alt andet.

Men så kan man tænke, at er der dog ikke kærlighed nok til både Gud og næsten? Er kærlighed ikke en af de få ting, der vokser og ikke mindskes, når man deler ud af den?

Jo! Kærligheden til ens familie eller næste skal da heller ikke forsvinde. Den skal bare sættes i perspektiv. Og det kan det første af de ti bud måske hjælpe lidt med.

“Du må ikke have andre Guder end mig” lyder det første bud. Martin Luther definerer en Gud som det, vi af hjertet stoler og tror på, at vi kan vente os alt godt fra. Og vi kan derfor godt komme til at lave os afguder, altså lægge vores tillid til noget andet end den Gud, første bud byder os - Luther nævner mammon, penge, som eksempel, men et andet eksempel kunne være den eller dem, man elsker. Hvis vi gør et andet menneske til vores gud, kan vi komme til at lade vores lykke afhænge af dem. Og det kan vi måske ikke se noget galt i, så længe der er medgang.

Men nu er menneskelige relationer skrøbelige. Det er et kæmpe ansvar sådan at blive gjort ansvarlig for et andet menneskes lykke. Vi vil højst sandsynligt svigte og blive svigtet i de høje forventninger, for kravene om at gøre lykkelig kan hurtigt blive umenneskeligt høje. Særligt fordi kærligheden nu engang ikke altid er ren lykke, i og

med at den er et forhold, der rummer det hele: Glæde og vrede, angst og tillid, medgang og modgang. Det er da også det smukke ved kærlighed, at den kan rumme alt det. Men det kan også være hårdt at leve i.

Hvis vi lader vores lykke afhænge af dem, vi elsker - altså sætter dem op på en piedestal - kommer vi også hurtigt til at give dem skylden, når vores lykke så fejler. Og fra en piedestal er der langt at falde. Så langt, at relationen kan ødelægges, hvis den da er baseret på at skulle være hinandens lykkesmed.

Jesus advarer os altså mod at gøre vores nærmeste til garanten for vores lykke, for vi eller vores elskede kan ikke leve op til ansvaret, som de arme mennesker, vi er. Han fortæller os i dag, at vi hellere skal forlade vores nærmeste end at forlade os på dem.

I stedet skal vi forlade os på Jesus Kristus. Han kan godt leve op til ansvaret. Han kan godt klare faldet fra piedestalen, hvis vi nu skulle føle, at han ikke levede op til ansvaret for vores lykke. Han har allerede klaret faldet én gang, da han blev slået ihjel af had, men døde af kærlighed. Men han stod også op igen, og med det siger han "bare rolig, jeg har dig. Regn du bare med mig". For han ved, at vi ikke nødvendigvis er i stand til ikke at lave afguder af hinanden eller ting omkring os. Vi er trods alt bare mennesker. Derfor er Guds nåde des større, idet forholdet mellem os og Jesus heller ikke brydes af, at vi ikke altid kan leve op til de krav, han stiller. Det viser den placering, dagens evangelietekst har i Bibelen blandt andet: Den kommer lige efter lignelsen om at fattige, vanføre, blinde og lamme, altså udskudt, bliver inviteret til festmåltid, og lige inden lignelsen om det mistede får, som hyrden ikke stopper med at lede efter, før han finder det. Og på næste søndag

skal vi høre om den fortabte søn, som også fortæller om Guds kærlige barmhjertighed og nåde.

Det er nemlig ikke os, Jesus henviser til, når han taler om bygmesteren, der ikke vil bygge et tårn uden først at beregne udgifterne. Ej heller er det os, der er kongen, som nøjsomt overvejer, om hans hær vil vinde et eventuelt angreb. Det er ikke os lunkne og halvhjertede, der skal fuldende, hvad Gud har startet. Nej, det skal Gud nok selv fuldende. Han tager den opgave på sig, som vi ikke er i stand til at fuldføre, så vi kan stole på, at det kan gå os godt alligevel. Det gør han gennem sin Søn. Og det gør han gennem sin Helligånd efter Sønnens død og opstandelse. Det beder vi i hvert fald om efter nadveren. At Guds Helligånd, som vi modtog til pinse, vil styrke vor tro, grundfæste vort håb og gøre næstekærligheden levende i blandt os.

Kærligheden til vores familie forsvinder altså ikke. Men den begynder med Guds kærlighed til os, og går igennem os som en lysstråle, der brydes af en prisme og spaltes, så lyset kan sprede sig i forskellige farver, til gavn for dem omkring os.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed.